

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС

Василь ФАРИННИК

член експертної ради
Національної асоціації адвокатів України,
кандидат юридичних наук,
заслужений юрист України

УДК 343.13

ВИКЛИК СЛІДЧИМ, ПРОКУРОРОМ, СУДОВИЙ ВИКЛИК І ПРИВІД: ПРОЦЕСУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Реформа кримінального процесуального законодавства 2012 року зумовила істотну зміну сутності та механізмів застосування заходів процесуального примусу у кримінальному провадженні. Особливе місце серед кримінальних процесуальних інститутів, що зазнали суттєвих змін, посідають виклик слідчим, прокурором, судовий виклик і привід [1].

Так, виклик слідчим і прокурором під час досудового розслідування, на відміну від інших заходів забезпечення кримінального провадження (окрім тимчасового вилучення майна та затримання особи), застосовується без додаткового судового дозволу, у зв'язку із чим питання щодо правомірності його застосування покладаються виключно на слідчого та прокурора.

Разом із тим варто погодитися з думкою про помилковість включення до заходів забезпечення кримінального провадження «виклику слідчим, прокурором та судового виклику» [2, 69]. З огляду на класичне визначення сутності заходів примусу в кримінальному провадженні слід визнати наявність у відповідній примусовій нормі санкцій за невиконання правил поведінки певного суб'єкта. При цьому ана-

ліз заходів забезпечення кримінального провадження, наведений у ст. 131 Кримінального процесуального кодексу України (КПК України), свідчить, що всі вони (за винятком виклику) у назві містять елементи примусу. Виклик не може бути заходом примусу, оскільки передбачає добровільне його виконання суб'єктом процесу. Примус настає тільки після неявки без поважних причин за викликом певного учасника процесу, і лише тоді як примусовий захід застосовується привід.

Відтак, виклик учасника кримінального провадження для участі у процесуальній дії являє собою систему заходів та дій, спрямованих на його інформування про необхідність явки до слідчого, прокурора із обов'язковою вказівкою процесуального статусу, в якому перебуває викликана особа, часу, дати і місця її прибуття, слідчої (розшукової) дії, для участі в якій викликається особа, та наслідків її неприбуття [3, 125]. Привід же є примусово-забезпечувальним заходом, що застосовується через відповідні підрозділи органів внутрішніх справ, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодав-

ства, або органів державного бюро розслідувань, до обвинуваченого, підозрюваного та свідка, які раніше викликалися слідчим, прокурором або судом, але не з'явилися без поважних на те причин у зазначене місце і час [4, 176],

Дослідженню інституту заходів забезпечення кримінального провадження присвячено низку праць провідних науковців у теорії кримінального процесу, зокрема: Ю.П. Аленіна, Р.І. Благути, Ю.М. Грошевого, О.М. Гуміна, В.С. Зеленського, Г.К. Кожевнікова, В.Т. Нора, М.А. Погорецького, О.Ю. Татарова, Л.Д. Удалової, О.Г. Шило. Водночас дослідження правових та організаційно-практичних питань процесуального виклику й приводу з урахуванням сучасної кримінальної процесуальної доктрини та слідчої практики потребують додаткового аналізу.

У ст. 133 КПК України передбачено, що слідчий, прокурор під час досудового розслідування мають право викликати підозрюваного, свідка, потерпілого або іншого учасника кримінального провадження у встановлених КПК України випадках для допиту чи участі в іншій процесуальній дії.

Зважаючи на відсутність у ст. 3 КПК України дефініції «інший» учасник кримінального провадження серед термінів, питання щодо визначення переліку таких учасників вирішено неоднозначно. Так, О.Г. Шило зазначає, що під «іншим» учасником кримінального провадження необхідно розуміти: експерта, криміналіста, спеціаліста, цивільного позивача, цивільного відповідача, законного представника підозрюваного тощо [5, 372].

Натомість аналіз норм КПК України (в тому числі п. 25 ч. 1 ст. 3 КПК України) свідчить про ширший перелік «інших» учасників кримінального провадження: сторони кримінального провадження, представник потерпілого та законний представник потерпілого, цивільний позивач, його представник та законний представник, цивільний відповідач та його представник, представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, заявник, адвокат свідка, поня-

тий, заставодавець, перекладач, експерт, спеціаліст.

Водночас у кримінальному процесуальному законодавстві не визначено процесуального статусу особи після повернення у порядку ст. 314 КПК України прокурору обвинувального акта, який не відповідає вимогам КПК України. Отже, до такої особи не можна застосувати ні виклик, ні привід. На нашу думку, статус особи після повернення прокурору обвинувального акта повинен визначатися як підозрюваний. При цьому всі дії стосовно неї потрібно проводити як щодо підозрюваного, в тому числі виклик і привід, здійснення інших процесуальних дій та застосування запобіжних заходів. Зазначене питання потребує чіткого врегулювання в КПК України.

Аналіз Кодексу дає можливість стверджувати, що визначення доцільності участі особи у слідчих (розшукових) та процесуальних діях згідно з нормами кримінального процесуального закону покладається на слідчого чи прокурора, який їх проводить. Так, зокрема, за необхідності до участі у допиті може залучатися перекладач (ч. 3 ст. 224 КПК України); у допиті та інших слідчих (розшукових) діях за участю малолітньої або неповнолітньої особи, у тому числі й неповнолітнього підозрюваного – лікар (ч. 1 ст. 226, ч. 1 ст. 227, ч. 1 ст. 491 КПК України); у пред'явленні для впізнання – спеціаліст для фіксування впізнання технічними засобами, психолог, педагог та інші спеціалісти (ч. 8 ст. 228 КПК України); при обшуку житла та іншого володіння особи, огляді – спеціаліст (ч. 1 ст. 236, частини 3 і 7 ст. 237 КПК України); у слідчому експерименті – спеціаліст, підозрюваний, потерпілий, свідок, захисник, представник (частини 2 і 3 ст. 240 КПК України); в освідуванні особи – судово-медичний експерт або лікар (ч. 2 ст. 241 КПК України) [6, 4].

Слідчий суддя під час досудового розслідування чи суд під час судового провадження має право здійснити судовий виклик певної особи як за власною ініціативою, так і за клопотанням слідчого, прокурора, підозрюваного, обвинуваченого, його захисника, потерпілого, його пред-

ставника. Підстави для виклику особи слідчим і прокурором та судового виклику фактично збігаються – наявність достатніх підстав вважати, що особа може дати показання, які мають значення для кримінального провадження, або її участь у процесуальній дії є обов'язковою.

До підстав для виклику особи також відносять пряму вказівку в законі про обов'язкову участь особи при проведенні процесуальних дій або визнання її участі обов'язковою слідчим, прокурором (слідчим суддею, судом) [5, 272–274].

Порядок здійснення виклику в кримінальному провадженні передбачено у ст. 135 КПК України. Зокрема, особа викликається до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду шляхом вручення повістки про виклик, надіслання її поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком, здійснення виклику по телефону або телеграмою [1].

Із вказаних способів виклику особи новими та такими, що відповідають умовам сьогодення, є виклики електронною поштою, факсимільним зв'язком та по телефону. Водночас, як слушно зауважує Р.І. Благута, необхідно підтвердити, що насправді було здійснено такий виклик і особа, відповідно, про нього знала [7, 6]. Звісно, про виклик особи шляхом повідомлення електронною поштою, факсимільним зв'язком, по телефону можна скласти рапорт, але це не буде абсолютною гарантією справжності виклику.

Тому вважаємо за необхідне обов'язково під час виклику особи: факсимільним зв'язком – до рапорту про такий виклик додавати звіт факсимільної машини щодо здійснення фактичного відправлення повістки; електронною поштою – при відправці повідомлення з викликом встановлювати функцію «підтвердження про прочитання», при цьому такий звіт потрібно роздрукувати та додати до рапорту про виклик особи. До того ж згідно з ч. 2 ст. 136 КПК України, якщо особа попередньо повідомила слідчого, прокурора, слідчого суддю, суд про адресу своєї електронної пошти, надіслана на таку адресу повістка про виклик вважається отриманою у ви-

падку підтвердження її отримання особою відповідним листом електронної пошти.

Способу фіксації виклику та підтвердження отримання його по телефону в КПК України також не передбачено [5, 376]. Разом із тим підтвердити виклик можливо, замовивши в оператора телефонного зв'язку відомості про телефонні дзвінки (з'єднання), які містять інформацію про номери вихідних/вхідних дзвінків, тривалість розмови тощо. Наприклад, у оператора мобільного зв'язку ПрАТ «Київстар» кожному абоненту надається можливість використовувати функцію «Мій Київстар», за допомогою якої в будь-який час доби власник номера мобільного телефону може отримати дані щодо своїх телефонних розмов (номер абонента, з яким здійснювалася розмова, тривалість розмови, її вартість тощо).

Водночас можливість отримати деталізацію дзвінка не надає абсолютного підтвердження власне факту виклику особи (оскільки розмова може стосуватися й інших питань). Саме тому вважається за доцільне доповнити ст. 136 КПК України такими положеннями, які дадуть змогу ідентифікувати факт повідомлення про виклик: «Слідчий, прокурор після виклику особи по телефону складають рапорт, у якому зазначають дату, час, тривалість і суть розмови, дані про особу, яку викликають, ідентифікаційні ознаки засобу зв'язку, що використовувався. За необхідності вказаний виклик фіксується за допомогою технічних засобів аудіозапису».

Проте, як свідчить аналіз судової практики, слідчі судді, розглядаючи клопотання про привід особи, яку викликали за допомогою телефонного дзвінка, не задовольняють вказане клопотання, оскільки вважають цей вид виклику додатковим. Так, ухвалою слідчого судді Ленінського районного суду міста Севастополя відмовлено у задоволенні клопотання слідчого про здійснення приводу свідка у зв'язку з тим, що нез'явлення викликаной по телефону особи не може розглядатися як безспірна підстава для застосування до неї приводу [8, 11].

У такому випадку слід звернути увагу на рішення Конституційного Суду Украї-

ни у справі за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів», Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України від 13 грудня 2011 року № 17- рп/2011, відповідно до якого порядок надсилання тексту повістки електронною поштою, факсимільним повідомленням (факсом, телефаксом), телефонограмою є обов'язковим лише для суб'єктів владних повноважень, а стосовно інших осіб – виключно за їх вибором. Тобто законодавець у цьому випадку не обмежив процесуальне право особи на отримання повідомлення про виклик, а навпаки, розширив його зміст, встановивши додаткові можливості особи отримувати таке повідомлення [9].

З урахуванням наведеного можна зробити висновок: якщо особа самостійно повідомила свою електронну пошту, номер телефону чи факсу (і це зафіксовано у відповідних процесуальних документах), то винятково в такому разі може бути здійснено виклик цими способами, в інших випадках – лише шляхом надіслання повістки поштою.

Належним підтвердженням отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є розпис особи про отримання повістки, в тому числі на поштовому повідомленні, відеозапис вручення особі повістки, будь-які інші дані, які підтверджують факт вручення особі повістки про виклик або ознайомлення з її змістом [1].

Згідно зі ст. 135 КПК України конкретизовано умови вручення повістки про виклик, а саме:

– у разі тимчасової відсутності особи за місцем проживання повістка для передачі їй вручається під розписку дорослому члену сім'ї особи чи іншій особі, яка з нею проживає, житлово-експлуатаційній організації за місцем проживання особи або адміністрації за місцем її роботи. Важ-

ливо, щоб особи, яким вручається повістка, мали реальну можливість передати її адресату. При цьому їм має бути роз'яснено обов'язок вручити повістку без зволікання [5, 375]. Якщо особа навчається, виклик може здійснюватися за допомогою адміністрації місця навчання [7, 6];

– повістка про виклик вручається особі працівником органу зв'язку, працівником правоохоронного органу, слідчим, прокурором, а також секретарем судового засідання, якщо таке вручення здійснюється в приміщенні суду (ч. 6 ст. 135 КПК України). При цьому працівники органу зв'язку уповноважені здійснювати вручення повістки (листа або телеграми) про виклик особисто особі, якій він адресований, з відповідною відміткою про отримання;

– особа, що перебуває під вартою, викликається через адміністрацію місця ув'язнення (ч. 3 ст. 135 КПК України). При цьому враховується час і можливість доставки таких осіб до слідчого, прокурора, суду, також визначаються строки доставки, можливості конвоювання, час доби, строки процесуальної дії, до якої залучається особа, тощо;

– у разі виклику неповнолітньої особи повістка про виклик вручається її батькам або опікунам (ч. 4 ст. 135 КПК України); обмежено дієздатної особи – її піклувальнику (ч. 5 ст. 135 КПК України); особи, яка проживає за кордоном, – згідно з міжнародним договором про правову допомогу, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, а за відсутності такого – за допомогою дипломатичного (консульського) представництва (ч. 7 ст. 135 КПК України).

Варто погодитись із думкою Є.Д. Лук'яничкова про те, що способи передачі інформації особі, яка підлягає виклику, залежать від процесуального статусу, вікових характеристик, місця знаходження та громадянства особи [10, 229]. Тобто слідчий, прокурор, суд або слідчий суддя повинні враховувати всі фактори, що можуть вплинути на строки прибуття особи, яку викликають.

Вищим спеціалізованим судом України з розгляду цивільних і кримінальних справ наголошено, що перелік способів ви-

клик, закріплений у ст. 135 КПК України, не є вичерпним, а отже, особи можуть бути повідомлені і в інший спосіб. Вважаємо таку позицію не зовсім правильною, оскільки це може призвести до обмеження прав учасників кримінального провадження й дає можливість стороні обвинувачення зловживати за необхідності застосування заходів забезпечення кримінального провадження. Окреслене питання потребує чіткого вирішення в КПК України.

Варто звернути увагу на таку умову виклику в кримінальному провадженні, як строк вручення повістки (ч. 8 ст. 135 КПК України). Особа має отримати повістку про виклик або бути повідомленою про нього іншим шляхом не пізніше ніж за три дні до дня, коли вона зобов'язана прибути за викликом. У випадку встановлення в КПК України строків здійснення процесуальних дій, які не дозволяють здійснити виклик у зазначений строк, особа має отримати повістку про виклик або бути повідомленою про нього іншим шляхом якнайшвидше, але в будь-якому разі з наданням їй часу, необхідного для підготовки та прибуття за викликом [1].

Останнє передусім стосується проведення тих процесуальних дій, несвоєчасне інформування про які може призвести до порушень прав та свобод особи. Наприклад, виклик особи для вручення повідомлення про підозру, виклик підозрюваного для вручення копії клопотання про застосування запобіжного заходу, виклик підозрюваного для вручення копії клопотання про продовження строку досудового розслідування тощо. При цьому слід звернути увагу, що відповідно до ст. 111 КПК України учасників кримінального провадження повідомляють щодо вчинення процесуальних дій у випадках, якщо участь їх у таких діях не є обов'язковою.

У практичній діяльності при визначенні місця та часу проведення окремих слідчих (розшукових) дій потрібно зважати на фактор раптовості [3, 125]. Зокрема, С.К. Пітерцев та А.А. Степанов вказують, що неврахування фактора раптовості може зашкодити результатам допиту недобро-

совісного, зацікавленого у приховуванні правди свідка, у зв'язку з чим вони рекомендують допитувати такого свідка за місцем роботи у його робочий час та за місцем проживання без попередження про це [11].

Важливою складовою повідомлення про виклик є зміст повістки про виклик, у якій з-поміж іншого обов'язково мають бути зазначені найменування (номер) кримінального провадження, в межах якого здійснюється виклик, та процесуальний статус, в якому перебуває викликана особа. Відтак, здійснення процесуального виклику можливе винятково в межах кримінального провадження і виключно щодо особи, яка має певний процесуальний статус. У зв'язку із цим слідчим інколи буває досить проблематично правильно визначити у повістці статус деяких категорій осіб (наприклад, особи, винної у вчиненні ДТП, якій ще не повідомлено про підозру, або особи, якій складено повідомлення про підозру, але ще його не вручено, тощо), внаслідок чого такий виклик визнається необґрунтованим.

У повістці про виклик повинно також бути вказано про наслідки неприбуття особи за викликом. До наслідків неприбуття за викликом законодавець відніс грошове стягнення, застосування приводу та іншу відповідальність, встановлену законом (ст. 139 КПК України).

Накладення грошового стягнення може бути застосовано щодо підозрюваного, обвинуваченого, свідка, потерпілого, цивільного відповідача, представника юридичної особи, стосовно якої здійснюється провадження; привід – щодо обвинуваченого, підозрюваного або свідка; адміністративна відповідальність, передбачена ст. 185-4 КУпАП за злісне ухилення від явки до органів досудового розслідування чи прокурора, – до свідка, потерпілого, експерта, перекладача [12]. Аналіз викладеного вище свідчить, що неявка цілого ряду учасників кримінального провадження, про яких ішлося раніше, залишається, по суті, безкарною. Зважаючи на це, у ч. 1 ст. 139 КПК України доцільно внести доповнення про відповідальність за неявку за викликом й «інших учасників кримінального провадження».

Важливо й те, що негативні правові наслідки настають саме за неприбуття за викликом. Наприклад, до Красноармійського міськрайонного суду Донецької області звернувся слідчий з клопотанням про накладення грошового стягнення на представника потерпілого та самого потерпілого, мотивуючи це тим, що вказаним особам під підпис були вручені повідомлення про необхідність з'явитися до слідчого для ознайомлення з матеріалами кримінального провадження. При цьому слідчим суддею відмовлено у задоволенні клопотання, оскільки відповідно до ст. 111 КПК України повідомлення є процесуальною дією, за допомогою якої слідчий повідомляє певного учасника кримінального провадження щодо проведення процесуальної дії або про прийняте процесуальне рішення чи здійснену процесуальну дію. Повідомлення здійснюється в тому випадку, коли участь особи в таких діях не є обов'язковою [8]. У даному випадку слідчим було здійснено не виклик, за порушення якого передбачено накладення грошового стягнення, а звичайне повідомлення, яке саме по собі не передбачає настання відповідальності.

При цьому привід застосовується у випадках нез'явлення підозрюваного, обвинуваченого, свідка за викликом, який був здійснений у визначеному в кримінальному процесуальному законодавстві порядку [5, 382–383], а неявка викликаних осіб призводить до виникнення значних, а часом нездоланих перешкод ефективному розслідуванню [13, 70].

Суттєвими гарантіями для учасника кримінального провадження щодо дотримання права бути поінформованим стосовно провадження слідчої (розшукової) дії за його участю є вимоги кримінального процесуального закону про необхідність належного підтвердження факту своєчасного отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим способом [3, 124].

Таким чином, норми КПК України, що регламентують порядок здійснення приводу, перебувають у системному зв'язку із нормами, якими передбачено застосуван-

ня такого заходу забезпечення кримінального провадження, як виклик слідчим та прокурором. Приводу підозрюваного, обвинуваченого або свідка мусить передувати їх виклик у встановленому КПК України порядку, зокрема з урахуванням вимоги про те, що особа має отримати повістку про виклик або бути повідомленою про нього іншим шляхом не пізніше ніж за три дні до дня, коли вона зобов'язана прибути за викликом.

Відомості про відповідне повідомлення обвинуваченого, підозрюваного, свідка про виклик повинні міститися у кримінальному провадженні. Особа не повинна мати поважної причини для неприбуття за викликом. Так, відповідно до ст. 138 КПК України до поважних причин належать: затримання, тримання під вартою або відбування покарання; обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення; обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини); відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо; тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад; смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю; несвоєчасне одержання повістки про виклик; інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи за викликом.

За наявності зазначених поважних причин слідчі судді відмовляють у задоволенні клопотань про привід у разі, якщо особа, яку було належним чином повідомлено про виклик, отримавши його, повідомила орган досудового розслідування про причину, внаслідок якої вона не може прибути за викликом. Таке саме рішення слідчі судді приймають і в тих випадках, коли під час розгляду клопотання встановлено, що підозрюваний, обвинувачений або свідок, будучи викликаними у встановленому КПК України порядку, не з'явилися до слідчого або прокурора з поважних причин, однак з об'єктивних причин (тяжка

хвороба, перебування у місці, в якому відсутні засоби зв'язку) не могли повідомити про підстави для свого неприбуття [8].

Привід свідка не може бути застосований до неповнолітньої особи, вагітної жінки, інвалідів I або II груп, особи, яка одноосібно виховує дітей віком до шести років або дітей-інвалідів, а також осіб, які згідно зі ст. 65 КПК України не можуть бути допитані як свідки. Разом із тим у КПК України для особи, яка звертається із клопотанням про здійснення приводу, не встановлено обов'язку доводити, що свідок, стосовно якого необхідно здійснити привід, не є вагітною жінкою, інвалідом I або II груп чи не є особою, яка одноосібно виховує дітей віком до шести років або дітей-інвалідів. Тому відмова у задоволенні клопотання про привід внаслідок недопущення слідчим, прокурором документів, які підтверджували б, наприклад, відсутність у особи інвалідності тощо, є необґрунтованою.

Водночас обмеження кола осіб, до яких може бути застосовано привід, ускладнює провадження розслідування. Наприклад, з метою протидії розслідуванню поширеними є випадки ухилення від явки цивільного відповідача, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, законних представників підозрюваного, обвинуваченого. У зв'язку із цим вбачається за необхідне внесення змін до КПК України, які передбачили б можливість застосування приводу щодо вказаної категорії учасників кримінального провадження.

Таким чином, незважаючи на позитивний досвід реалізації заходів забезпечення кримінального провадження, питання застосування процесуально-виклику та приводу залишається не повною мірою вирішеним і потребує розроблення законодавчих норм з урахуванням як наукових напрацювань, так і практичних потреб.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI // *Голос України*. – 2012. – №№ 90–91.
2. *Кожевніков Г.* Заходи забезпечення кримінального провадження / Г. Кожевніков // *Вісник Національної академії прокуратури України*. – 2012. – № 3. – С. 68–70.
3. *Тупельняк І.І.* Повноваження слідчого та прокурора щодо виклику учасників за новим КПК для участі у слідчих діях / І.І. Тупельняк // *Митна справа*. – 2013. – № 6(90). – Ч. 2. – С. 121–126.
4. *Пліщук Л.І.* Проблемні питання застосування та здійснення примусового приводу в кримінальному процесі / Л.І. Пліщук // *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. – 2010. – № 22. – С. 175–184.
5. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар: у 2 т. / О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація та ін. – Х.: Право, 2012. – Т. 1. – 768 с.
6. *Іващенко О.В.* Підстави і процесуальний порядок виклику учасників кримінального провадження для участі у слідчих (розшукових) діях / О.В. Іващенко // *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. – 2013. – № 1(7). – С. 1–16.
7. *Благута Р.* Заходи забезпечення кримінального провадження – інститут не новий, але нові проблеми застосування? / Р. Благута // *Юридичний вісник України*. – 2013. – № 94. – С. 6–7.
8. Узагальнення судової практики щодо розгляду слідчим суддею клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження (витяг): постанова Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 7 лютого 2014 року № 4. – К., 2014. – 73 с.
9. Рішення Конституційного Суду України від 20 грудня 2011 року № 17-рп/2011 // *Вісник Конституційного Суду України*. – 2012. – № 1. – С. 37.
10. *Лук'янчиков Є.Д.* Виклик на допит: правові, організаційні, тактичні аспекти / Є.Д. Лук'янчиков // *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ України*. – 2003. – № 2. – С. 228–232.

11. *Питерцев С.К.* Тактика допроса / С.К. Питерцев, А.А. Степанов. – СПб: Питер, 2001. – 160 с.
12. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року № 8073-X // Відомості Верховної Ради Української РСР. – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122.
13. *Кудин Ф.М.* Принуждение в уголовном судопроизводстве / Ф.М. Кудин. – Красноярск: Красноярский университет, 1985. – 136 с.

—◆◆◆—

Василь ФАРИННИК

ВИКЛИК СЛІДЧИМ, ПРОКУРОРОМ, СУДОВИЙ ВИКЛИК І ПРИВІД: ПРОЦЕСУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Визначено особливості процесуального виклику слідчим та прокурором, судового виклику і приводу особи. Проаналізовано підстави та умови здійснення виклику, а також поважні причини та наслідки неприбуття за викликом.

Ключові слова: заходи забезпечення кримінального провадження; виклик особи; привід; наслідки неприбуття; процесуальні дії.

Василий ФАРИННИК

ВЫЗОВ СЛЕДОВАТЕЛЕМ, ПРОКУРОРОМ, СУДЕБНЫЙ ВЫЗОВ И ПРИВОД: ПРОЦЕССУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ ПРИМЕНЕНИЯ И ПУТИ ИХ РЕШЕНИЯ

Определены особенности процессуального вызова следователем и прокурором, судебного вызова и привода лица. Проанализированы основания и условия осуществления вызова, а также уважительные причины и последствия неявки по вызову.

Ключевые слова: меры обеспечения уголовного производства; вызов лица; привод; последствия неявки; процессуальные действия.

Vasyl FARINNIK

A SUMMONS BY AN INVESTIGATOR, PROSECUTOR, A SUBPOENA AND BRINGING TO COURT: PROCEDURAL ISSUES OF AN APPLICATION AND THE WAYS OF THEIR SOLUTION

The features of judicial call, judicial call and drive of person, an investigator and public prosecutor are certain in the article. Grounds and terms of realization of call, and also good reasons and consequences of absence, are analysed from a call.

Keywords: measures of providing of criminal production; call of person; drive; consequences of failure to appear; judicial actions.

